

Izletnike iz Kranjske zanima posebno dvoje potov, in sicer čez Kamniško sedlo ali pa skozi sloviti Turski žleb.

Prva pot je že znana, posebno odkar obstoji na Kamniškem sedlu kočja Slovenskega planinskega društva. — Po novi, zložno speljani jahalni stezi kneza Windischgrätza ali po stari krajši prideš v poldrugi uri do pastirske kočje pod sedlom. Odtod imaš na vrh sedla le še dobro uro in ravno toliko navzdol na Okrešelj.

Pot s sedla s krasnim razgledom po romantični Logarski dolini je korenito popravljen, deloma nanovo nadelan, širok in obvarovan na bolj eksponiranih krajih s klini in z žico, je popolnoma varen za treznega turista.

Kaj interesanten šele pa je umetno izdelani pot skozi Turski žleb, ki zahteva z Okrešlja eno in tričetrt ure hoda. Popravilo in večinoma nanovo ga je dalo izdelati Slovensko planinsko društvo.

Sprva vodi čez Okrešljevo planoto proti Savinskemu sedlu. Skoro direktno pod Turskim žlebom pa se odcepi od slednjega in se vije v mnogih zložnih serpentinah do močnega, večnega snežišča. Odtod bi neizurjen turist prišel le težko dalje po tako strmem snegu. Pa čemu tudi, ker sedaj tega ni več potreba.

Sedanji v živo Rinkino skalo vsekani pot te pelje varno nad robom snega po železnih močnih in gostih klinih od stopnje do stopnje, poprijemlješ pa se ob žičnato vrvi.

Pot skozi Turski žleb je dosedaj najzanimivejši v naših alpah. To je vse kaj drugega, kot oni del poti iz Vrat na Triglav čez „Prag“. Osvobodivši se skal prideš na malo prodovje, čez katerega te povede pot do naravnih vrat in vrh žleba že uživaš krasen dalekosežen razgled. — Odtod pa stopiš še lahko na Skuto (eno in pol ure samo), odkoder imaš najlepši razgled s Savinjskih alp.

Hrepeneči duši.

Zložil Anton Medved.

Ne plakaj in ne smej se in ne kolni
usode neizpolnjenih želj!
Dovoljne sreče zemlja ti ne da,
naj tudi vsako željo ti izpolni.

Potopi se v učenih bukev morje,
pretehtaj slavnih mož izreke stokrat,
prirodo tajno motri dan za dnem —

Čim dalje se od brega voziš v čolni,
tem večja se odpira plan morja.
Mej svojih hrepenenje ne pozna,
iz želj rode se želje duši bolni.

Pred tabo le razširi se obzorje,
in ti dosežeš kakor stari Sokrat
samo spoznanje: vem, da nič ne vem.

Življenja luči.

Zložil Anton Medved.

Oživljenja vekovita luč,
skopa enim, drugim radodarna,
vešča zdaj si, zdaj vodnica varna.

Komurkoli v roke tišči ključ
do bogastva, lestvico do slave,
vstopnico do slavnostne zabave!

Meni treba ni nobenega
drugega daru od tebe:
daj miru mi zaželenega,
daj mi sladko vero v sebe!

